

Sygn. akt VII Ka 651/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Jarosz

Protokolant: st.sekr.sądowy Aleksandra Błachowicz-Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lublińcu Joanny Mason

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2019r.

sprawy **L. K. s. T. i H. ur. (...) w W.**

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lublińcu

z dnia 19 marca 2019 r. , sygn. akt II K 571/17

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego L. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za II instancję i wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

Sygn. akt **VII Ka 651/19**

UZASADNIENIE

L. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 06 października 2017 roku na trasie H. – L. drodze (...) woj. (...), kierując samochodem ciężarowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą o numerze rejestracyjnym (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym powodując nieumyślnie wypadek w ten sposób, że stracił panowanie nad pojazdem doprowadzając do zderzenia czołowego z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez K. S., która w wyniku zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci złamania paliczka palca 3-go ręki prawej, złamania kości klinowej i 2-giej kości śródstopia prawego, które to obrażenia naruszają prawidłowe czynności ciała na okres powyżej siedmiu dni, **tj. o przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie o sygn. akt II K 571/17 orzekł w sposób następujący:

1. oskarżonego L. K. uznał za winnego tego, że w dniu 06 października 2017 roku na trasie H. – L. drodze (...) woj. (...), kierując samochodem ciężarowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą o numerze

rejestracyjnym (...) nieумыślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym powodując nieумыślnie wypadek w ten sposób, że wykonując manewr wyprzedzania nieustalonego samochodu nie upewnił się czy ma dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu i doprowadził do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez K. S., która w wyniku zderzenia doznała obrażeń ciała w postaci złamania paliczka palca 3-go ręki prawej, złamania kości klinowej i 2-giej kości śródstopia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni tj. za winnego popełnienia występku wyczerpującego znamiona z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zast. art. 37a k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość stawki dziennej wynosi 20 (dwadzieścia) złotych;

2. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego Ł. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. kwotę 1512 zł (jeden tysiąc pięćset dwanaście złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

3. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 1587,49 zł (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt siedem złotych i czterdzieści dziewięć groszy).

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie na korzyść oskarżonego Ł. K.. Skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i uznanie, że oskarżony nieумыślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia z jadącym z przeciwka samochodem podczas gdy z ustaleń faktycznych Sądu wynika, że jadące przed pokrzywdzoną pojazdy uciekały do prawej krawędzi jezdni i tym samym uniknęły zderzenia, co koreluje z wyjaśnieniami oskarżonego, a zdjęcia wykonane podczas oględzin pojazdów były robione w nocy i na słabej jakości, a ich ilość jest niewystarczająca żeby precyzyjnie ustalić mechanizm zderzenia na co wskazuje biegły sądowy;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 5 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o kserokopię szkicu sytuacyjnego i niezłączenie do akt sprawy jego oryginału i wobec tego uznanie, że kserokopia ma ten sam walor dowodowy co oryginał, z jednoczesnym wskazaniem, że nieprawidłowe oznaczenie sposobu ustawienia samochodu S. na szkicu z karty o nr 174 akt sprawy, nieprawidłowe oznaczenie godziny wyjęcia z tarczki tachografu i mało precyzyjne wykonanie dokumentacji fotograficznej jakkolwiek świadczą o zaniedbaniach w kompletowaniu materiału dowodowego w toku postępowania przygotowawczego to jednak nie uniemożliwiają dokonania ustaleń faktycznych i nie deprecjonują całkowicie dowodów z oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów;

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na nie odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy- a mianowicie okoliczności czy sposób korzystania przez pokrzywdzoną z telefonu, używania zestawu głośnomówiącego, a także korzystania z play-listy w telefonie mógł mieć wpływ na przebieg zdarzenia, czy numery rejestracyjne zestawu pojazdów odpowiadają tym numerom rejestracyjnym zestawu pojazdów, który brał udział;

4. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji przyjęty za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, poprzez dokonanie ustaleń faktycznych będących podstawą ustalenia winy oskarżonego w sposób oczywiście sprzeczny z treścią zebranych w sprawie dowodów, które to sprzeczności wyrażają się w uznaniu, że:

- wyjaśnienia oskarżonego nie są wiarygodne, gdy tymczasem odpowiadają one zeznaniom pokrzywdzonej, która zeznała, że przed nią jechał jeden pojazd i świadka D. K., który zeznał że minął się z dwoma pojazdami zanim doszło do zdarzenia z udziałem pokrzywdzonej,

- na uwzględnieniu pozostawionych przez zespół pojazdów śladów hamowania na jezdni bez uwzględnienia braku innych zdarzeń w przedziale czasowym wynikającym z informacji Policji,
- na nieuwzględnieniu korzystania przez pokrzywdzoną telefonu komórkowego podczas zdarzenia.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie kosztów obrony według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Zawarte w niej argumenty nie były w stanie wzruszyć prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Lublińcu w niniejszej sprawie.

W wywiezionej apelacji skarżący kwestionuje dokonaną w sprawie przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonych dowodów wyrażając także wątpliwości co do sposobu procedowania sądu orzekającego, jak również czyni zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych mającego mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia. Podniesione przez autora apelacji zarzuty nie można jednakże uznać za zasadne.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, nie sposób upatrywać, jak chciałby tego obrońca oskarżonego, naruszenia w procedowaniu Sądu I instancji art.4 k.p.k. art.7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Naruszenia tego skarżący dostrzega w dokonanej ocenie materiałów dowodowych. Słusznie jak zwrócił uwagę obrońca biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych podniósł, że zgromadzona dokumentacja fotograficzna nie jest należycie sporządzona, co świadczy o zaniedbaniach w kompletowaniu materiału dowodowego, aczkolwiek nie umożliwi dokonania ustaleń faktycznych w sprawie i nie deprecjonuje całkowicie dowodów z oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów. Biegły mimo niedoskonałości zabezpieczonych dowodów analizując szczegółowo dokumentację doszukał się śladów, które wskazują że przyczyn wypadku należy upatrywać w nieprawidłowo wykonanym przez oskarżonego manewrze wyprzedzania. Biegły stwierdził, że najprawdopodobniej do zdarzenia doszło na lewym pasie ruchu, co potwierdza wersję wydarzeń przedstawioną przez świadków i pokrzywdzoną. Zatem wydana opinia przeczy przedstawionej tezie przez oskarżonego, że w chwili zderzenia samochód którym kierował znajdował się na prawym pasie ruchu. Zgodnie z tym, oskarżony doprowadził do sytuacji, w której zachodziły okoliczności, których mógł się spodziewać, a przy zachowaniu mierników bezpieczeństwa skutecznie im zapobiec. Zatem w tej konkretnej sytuacji drogowej, odnosząc się do wzorca dobrego i rozważnego kierowcy przestrzegającego zasad bezpieczeństwa w ruchu, to od oskarżonego, a nie jak wskazuje skarżący od pokrzywdzonej, należało wymagać, aby dokonał odpowiednich czynności zachowując przy tym szczególną ostrożność. Oskarżony przystępując do manewru wyprzedzania winien był upewnić się, że posiada odpowiednią widoczność i wystarczająco dużo miejsca, by manewr ten wykonać bez utrudniania komukolwiek ruchu. W wyniku niezachowania wymaganej szczególnej ostrożności Ł. K. stworzył zagrożenie dla wszystkich kierowców jadących w tamtej chwili w przeciwnym kierunku. Ucieczka kierowców do prawej krawędzi jezdni była wynikiem zaburzenia toru ruchu drogowego przez oskarżonego. Kierowcy podjęli manewr obronny w celu uniknięcia zderzenia z nieprawidłowo jadącym pojazdem na lewym pasie ruchu, który naraził ich na niebezpieczeństwo. W tym miejscu wskazać należy, że pokrzywdzona z uwagi na swoje położenie i krótki czas zagrożenia nie miała możliwości tak jak pozostali współuczestnicy ruchu podjęcia skutecznych manewrów obronnych, a manewr hamowania wobec ruchu pojazdu członowego z przeciwnika byłby nieskuteczny, zaś zjazd z jezdni na prawe pobocze i dalej skarpę rowu wiązałyby się z trudnymi do przewidzenia potencjalnymi skutkami takiego manewru. Zatem całkowicie nieuzasadnione jest wymaganie od pokrzywdzonej dokonanie skutecznego manewru obronnego, przy uwzględnieniu jej bezpieczeństwa. Ponadto kierująca, jak każdy prowadzący pojazd mechaniczny, miała prawo wymagać respektowania zasad bezpieczeństwa ruchu przez wszystkich współuczestników ruchu, w tym także oskarżonego.

Podniesiony zarzut w pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. W niniejszej sprawie Sąd dokonując ustaleń faktycznych miał na uwadze dokonane uchybienia w kompletowaniu materiału dowodowego,

niemniej jednak jak wskazano wyżej nie uniemożliwiły one dokonania ustaleń faktycznych w sprawie i nie kwestionowały całkowicie dowodów z oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów. Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącego, żaden z przepisów ustawy karno-procesowej nie zawęża pojęcia dowodu rzeczowego w postaci dokumentu do jego oryginału, a załączenie dokumentu w formie kopii nie musi automatycznie utrudniać ani uniemożliwiać poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie naruszając przy tym żadnych norm regulujących przebieg postępowania karnego. Właściwie oceniony materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego. Stosownie do normy z art. 366 k.p.k. przeprowadzono wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy czynności dowodowe, a ustalenie stanu faktycznego, nie budzi wątpliwości i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy. Nadto, w sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek niedające się usunąć wątpliwości. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu Sądu I instancji w żadnym miejscu nie wskazuje na to aby Sąd powziął, niedające się usunąć wątpliwości, które następnie tłumaczyłby na niekorzyść oskarżonego. Brak jest też przesłanek uzasadniających stawianie Sądowi Rejonowemu zarzutu, że nie powziął owych wątpliwości. Zatem brak było podstaw do wniesienia zarzutu obrazy norm z art. 5 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

Na akceptację nie zasługują także zarzuty wobec uzasadnienia zaskarżonego wyroku, bowiem w zupełności odpowiada ono wymogom wskazanym w art. 424 § 1 i 2 k.p.k., nie pozostawiając wątpliwości co do tego jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tym zakresie dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd I instancji wskazał zarówno w części dotyczącej ustaleń stanu faktycznego, jak i przy ocenie dowodów, a w końcu i omówieniu powodów przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu, jakie przesłanki uzasadniały podjętą decyzję. W tej sytuacji nie sposób się zgodzić ze skarżącym, że Sąd nie odniósł się w uzasadnieniu do istotnych kwestii. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika bowiem, że Sąd Rejonowy zignorował okoliczności dotyczące używania telefonu komórkowego przez pokrzywdzoną. Sąd drobiazgowo i wnikliwie opisał w jakim zakresie odniósł się do poszczególnych faktów w tym zakresie. Natomiast te dyspozycje które nie stanowiły podstawy owych ustaleń, zostały przez Sąd należycie rozważone i ocenione w sposób zgodny z art. 7 k.p.k.

Jako niezrozumiałe należy traktować zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów prawidłowo ocenił zeznania pokrzywdzonej, świadków oraz oskarżonego i swoje stanowisko w tej materii należycie uzasadnił. Rozstrzygając o przyczynach całego zdarzenia Sąd posiłkował się opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i drogowych. W świetle treści opinii zasadniczą przyczyną powstania przedmiotowego zdarzenia było zachowanie oskarżonego, który nie zachował wymaganej szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania samochodu osobowego, gdzie nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudniania innym kierowcą ruchu. Wydana opinia jest spójna z innymi istotnymi dowodami dotyczącymi tej okoliczności. Chodzi tu o zeznania świadków D. K. i A. K.. Świadkowie w toku całego toczącego się w niniejszej sprawie postępowania karnego spójnie oraz wiarygodnie przedstawili przebieg wydarzeń jaki miały miejsce w związku zaistniałym zdarzeniem. Co więcej, wyjaśnienia te korelują z zeznaniami pokrzywdzonej, która w sposób konsekwentny i logiczny przedstawiła informacje dotyczące zdarzenia. Wobec tego wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego nie mogła stanowić dla Sądu wiarygodnej podstawy do uwzględnienia jego stanowiska. Nadto, jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia inne okoliczności, które nie stanowiły podstawy ustaleń, zostały przez Sąd należycie rozważone i ocenione w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. Mając zatem powyższe na uwadze należy uznać, że stanowisko Sądu I instancji w tym przedmiocie jest oczywiste i klarowne, wobec czego podniesionych w tej materii zarzutów nie można uwzględnić.

Reasumując, ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd I instancji, wbrew przekonaniu obrońcy oskarżonego, była pełna, wyczerpująca, zgodna z wymogami swobodnej oceny dowodów, wszechstronna. Uzasadnienie zostało sporządzone w prawidłowy sposób. Jego lektura pozwalała na stwierdzenie, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się uchybień analizując i oceniając wyjaśnienia oskarżonego, zeznania pokrzywdzonej i świadków, jak i pozostałe dowody. Obrońca oskarżonego nie przedstawił zatem przekonujących argumentów świadczących o obrazie przez Sąd Okręgowy, wskazanych w apelacji przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. W świetle

poczynionych ustaleń i zastosowanej argumentacji Sąd Odwoławczy również nie ma wątpliwości, że obwiniony jest winny popełnienia przestępstwa przypisanego mu wyrokiem Sądu pierwszej instancji.

Podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 437 k.p.k.